

*Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції
«Проблеми обліково-аналітичного забезпечення управління підприємницькою діяльністю»*

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

ПОЛТАВСЬКА ДЕРЖАВНА АГРАРНА АКАДЕМІЯ

Факультет обліку та фінансів

**НАЦІОНАЛЬНИЙ НАУКОВИЙ ЦЕНТР «ІНСТИТУТ АГРАРНОЇ
ЕКОНОМІКИ» УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ АГРАРНИХ
НАУК**

**ФЕДЕРАЦІЯ АУДИТОРІВ, БУХГАЛТЕРІВ І ФІНАНСИСТІВ АПК
УКРАЇНИ**

М А Т Е Р І А Л И

II Всеукраїнської науково-практичної конференції

«ПРОБЛЕМИ ОБЛІКОВО-АНАЛІТИЧНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ»

26 жовтня 2017 року

м. Полтава

ЗАТВЕРДЖЕНО ДО ДРУКУ

***Вченою радою Полтавської державної аграрної академії
(протокол № 2 від 31 жовтня 2017 р.)***

«Проблеми обліково-аналітичного забезпечення управління підприємницькою діяльністю» : Матеріали II Всеукраїнської науково-практичної конференції, 26 жовтня 2017 р. – Полтава : ПДАА, 2017. – 381 с.

ВИДОВЕ РОЗМЕЖУВАННЯ МАЛОЦІННИХ АКТИВІВ У ОБЛІКУ

Пономаренко Оксана Григорівна,

кандидат економічних наук, доцент,

Горобець Катерина Іванівна,

здобувач СВО «Магістр»,

Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава

У господарській діяльності кожного підприємства використовується значна група засобів праці порівняно невеликої вартості з коротким терміном служби. Такі засоби можна кваліфікувати як малоцінні активи та вони потребують видового розмежування. Для регулювання методології обліку малоцінних активів передбачено Положення стандарти бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» та 9 «Запаси». Визначення змісту малоцінних активів відповідно до П(С)БО представлено у табл. 1 [3, 4].

Таблиця 1

Визначення змісту малоцінних активів відповідно до П(С)БО

Пункт П(С)БО	Вид активу	Визначення згідно П(С)БО
П. 5 П(С)БО 7	Малоцінні необоротні матеріальні активи	Належать до основних засобів, очікуваний строк використання (експлуатації) яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він більший за рік)
П. 6 П(С)БО 9	Малоцінні та швидкозношувані предмети	Актив, що використовується протягом не більше одного року або нормального операційного циклу, якщо він більший одного року

Облік малоцінних та швидкозношуваних предметів на другому нормативному рівні регулюється також Методичними рекомендаціями з бухгалтерського обліку запасів № 2 від 10.01.2007 р. Згідно їх вимог для цілей бухгалтерського обліку запаси включають [1]: сировину, основні та допоміжні матеріали, паливо, запасні частини, напівфабрикати, тару та інші матеріали; незавершене виробництво; готову продукцію; товари; малоцінні та швидкозношувані предмети; поточні біологічні активи.

Отже, положення (стандарти) 9 та 7 встановлюють виключно часовий критерій для віднесення активів до малоцінних та швидкозношуваних предметів та часовий у поєднанні з вартісним для віднесення активів до малоцінних необоротних матеріальних активів визначається уже у Податковому кодексі України [2].

У разі зміни підприємством вартісних ознак предметів, що входять до складу малоцінних необоротних активів, перегруповання на дату зміни вартісних ознак об'єктів основних засобів не здійснюється. Відображення бухгалтерського обліку малоцінних активів на відповідних рахунках та субрахунках здійснюється згідно вимог Інструкції № 291 «Про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань і

господарських операцій підприємств і організацій».

Слід пам'ятати, що одиницею бухгалтерського обліку є об'єкт основних засобів, а, отже, і малоцінних необоротних матеріальних активів, а запасів, тобто і малоцінних та швидкозношуваних предметів – їхнє найменування або однорідна група. Звітне розкриття інформації про МНА тотожне основним засобам; щодо МШП – тотожне запасам.

Одним з особливих видів малоцінних активів є спецодяг та інвентар. Термін їх експлуатації встановлюється керівництвом підприємства, виходячи з професійного досвіду та очікуваних умов з використання активу, також вивчаються вимоги інструктивних документів з охорони праці щодо термінів експлуатації захисного спеціального одягу та засобів індивідуального захисту.

Якщо встановлений підприємством термін експлуатації спецодягу та інвентарю перевищує один операційний цикл чи 12 місяців з дати балансу, то вони визнаються необоротними матеріальними активами, на які поширюється дія П(С)БО 7 «Основні засоби» [3] і спецодяг обліковується на субрахунку 112 «Малоцінні необоротні матеріальні активи», а інвентарна тара на субрахунку 115 «Інвентарна тара». Інші види інвентарю можуть включатися до основних засобів або до інших малоцінних необоротних активів. Ці особливості (критерії визнання й розмежування) встановлюються й фіксуються в обліковій політиці підприємства.

Список використаних джерел:

1. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку запасів, затверджені Наказом Міністерства фінансів України № 2 від 10 січ. 2007 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://www.zakon.rada.gov.ua>.

2. Податковий кодекс від 02 груд. 2010 р. № 2755 [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>.

3. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби» від 27 квіт. 2000 р. № 92 [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/z0288-00>.

4. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 9 «Запаси» № 246 від 20 жовт. 1999 р. [Електронний ресурс] / Верховна Рада України. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0751-99>.

ОБЛІКОВО-АУДИТОРСЬКЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РОЗРАХУНКІВ З ПОКУПЦЯМИ ТА ЗАМОВНИКАМИ

Романченко Юлія Олександрівна,
кандидат економічних наук, доцент,

Глеба Олег Юрійович,
студент ОКР «Магістр»,

спец. «Облік і оподаткування»,

Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава

Основним джерелом прибутковості і добробуту підприємства в сучасних умовах розвитку ринкової економіки є покупці та замовники. Але ризик несплати або несвоєчасної оплати рахунків збільшується і це веде до виникнення дебіторської заборгованості. Нажаль, в процесі фінансово – господарської діяльності підприємства ця заборгованість неминуха і має перебувати у рамках допустимих значень. Саме тому аудитору необхідно приділити особливу увагу розрахункам з покупцями.

Перед початком аудиторського дослідження розрахунків з покупцями та замовниками аудитор повинен визначитися з джерелами інформації (первинні документи; облікові реєстри; акти та довідки попередньої перевірки, аудиторські висновки та інша документація, що узагальнює результати контролю; головна книга; фінансова звітність підприємства), методичними прийомами (документальні, розрахунково-аналітичні), які він буде використовувати в процесі аудиту.

При збиранні загальних відомостей щодо обліку дебіторської заборгованості аудитору потрібно визначити мінімальний перелік інформації, яка може бути надана клієнтом або отримана самим аудитором у ході опитування, спостереження, документальної перевірки при підготовці аудиту. О. Петрик [3] пропонує наступний перелік інформації, що належить до отримання при перевірці дебіторської заборгованості: перелік видів або категорій продукції, що реалізується в кредит; кількість та адреси центрів (пунктів) по відвантаженню товарів; характеристика клієнтів; список основних покупців; обсяг реалізації та виставлених рахунків; торгівельна та фінансова політика підприємства; загальна схема системи виставлення рахунків. Запропонований перелік не є уніфікованим.

Реальність балансу може бути забезпечена тільки в результаті ретельної перевірки (інвентаризації) всіх його статей. Тому аудитору доцільно починати перевірку стану розрахунків з аналізу матеріалів інвентаризації розрахунків. В акті результатів інвентаризації розрахунків слід вказати назви інвентаризованих рахунків, записати суми неузгодженої і простроченої дебіторської заборгованості та безнадійних боргів, прикласти довідку із зазначенням суми заборгованості, за що числиться, з якого часу і на підставі яких документів. Так, аналіз матеріалів інвентаризації розрахунків дає можливість аудитору зосередити увагу на більш ретельній перевірці розрахунків, за якими встановлено різні розходження.